

SERGI LÓPEZ. L'actor català reestrena Non Solum a Barcelona entre maig i juny

“Gaudir actuant és un motor enorme”

Amb Sergi López, ens trobem a l'aeroport per fer l'entrevista. Va cap a Brussel·les al rodatge d'una pel·lícula. Té una agenda atapeïda perquè, quan torni, continuarà amb l'obra de teatre Non Solum. L'obra, concebuda en català, ja ha estat traduïda i representada en francès, i properament s'estrenarà en castellà. El podrem tornar a veure a Barcelona del 20 de maig al 20 de juny, al Teatre Poliorama.

Sergi López (Vilanova i la Geltrú, 1965) és un actor que ha desenvolupat la major part de la seva carrera a França. És conegut per pel·lícules com Harry, un amigo que os quiere (1999), El Laberinto del Fauno (2006) o el Mapa de los sonidos de Tokio (2009), encara que té una llarga filmografia al seu darrere. El darrer any, ha estrenat les pel·lícules Partir i Ricky. És més conegut per ser actor de cinema però, amb Non Solum, recupera els seus orígens teatrals.

Al principi de Non Solum, deies que enyoraves el teatre. Ara encara l'enyores, després de tant escenari?

Ara no l'enyoro perquè el disfruto, però ni molt menys estic cansat. El teatre té alguna cosa molt forta per a un actor. En cinema, estàs allà una mica sol, diuen "acció" i tothom calla. En canvi, al teatre, tens el públic allà, t'ajuda, els sents respirar, riure... És molt xulo! La primera vegada que vaig sentir parlar d'això va ser quan estava a França, i el mestre Jacques Lecqoc em va dir "el plaer d'actuar". Primer em va semblar una idea una mica marciana, però amb el temps m'hi vaig reconeixent. El fet de gaudir actuant, més enllà que sigui una comèdia o una tragèdia, és un motor enorme.

Amb el teatre de creació, és on et sents més identificat o et veus fent altres tipus de teatre, potser més clàssic?

Sí, sí, m'hi sento més identificat. Pràcticament, tot el que he fet ha sigut de creació. A vegades, quan veig obres de teatre més clàssiques i de text, em ve de gust, també m'agradaria, però la veritat és que la creació és tan rica, tan brutal... Va molt més enllà de fer d'actor, és també fer d'autor.

Quan estàveu escrivint aquesta obra amb en Jorge Picó, pensàveu que tindria tant èxit?

No, no. Justament, l'obra és una mica marciana, una mica rara. Estem orgullosos de poder dir que és una obra poc convencional i que surt dels estereotips, però al mateix temps era un risc estrenar-la. Les primeres funcions que vam fer abans de portar-la al Teatre Nacional rarament estaven plenes. En canvi, va ser portar l'obra al TNC i córrer la veu. Es va començar a parlar de l'obra, del fet que no hi havia entrades, després va ser quan em vaig quedar afònic, es van suspindre funcions... A la represa, va ser quan vam començar a omplir. Estem contents perquè tenim la impressió que l'obra ha dépassat l'interpret. La gent es queda amb l'obra.

Teniu altres projectes amb en Jorge Picó?

Sí, bé, sobretot tenim idees. Ell ara mateix està dirigint el Teatre Principal de Vilanova, també dirigeix la companyia La Baldufa, està escrivint, actuant, i fa un munt de coses a l'hora. I jo, igual, ara aquí i ara allà: Brussel·les, Vitoria, Tarragona i... Tahití (riu). Tenim moltes idees i volem escriure alguna altra cosa, però encara no ens hi hem posat. A mi, ell m'inspira i jo sé que l'inspiro. Hi ha un munt d'idees que van avançant.

L'any 2008, va ser l'any dels rodatges, en vas fer sis, el 2009 ha estat el de les estrenes. I el 2010, com el preveus?

Aquest any hi ha, sobretot, Non Solum. L'havia fet en català i en francès, ara també l'estreno en castellà. Hi ha un parell de pel·lícules que estic rodant, però hi tinc un paper petit. Ja veurem com continuarà. La veritat és que no sé massa bé què passarà aquest any.

L'última pel·lícula que has estrenat a Espanya ha estat Ricky. Una pel·lícula que sorprèn bastant ja que és un nen que té ales.

Sí, sí, cada cop busco fer pel·lícules que em sorprenguin, que em commoguin i que em diguin alguna cosa. Quan vaig llegir el guió de Ricky, vaig pensar això o és una "gilipollada" absoluta o té algun sentit. De fet, ja coneixia el director, el François Ozon, i ell sempre explica històries que no són el que semblen. Semblen històries simples, però llavors tenen alguna cosa amagada. Ricky és un nen que té ales, sembla molt simple, però llavors és un drama que et planteja molt més. Què fas amb un nen que té ales?

En cinema, l'any passat va ser un any d'estrenes. A més de Ricky, també es va estrenar Mapa de los sonidos de Tokio, Petit Indi...

Sí, també vam estrenar Partir de Catherine Corsini a Espanya, però encara hi ha un parell que no s'han estrenat a aquí. Una és una pel·lícula belga, La Régate, i l'altra, una de francesa, Les derniers jours du monde.

Si ara haguéssis de fer valoració de totes les pel·lícules que has fet, amb quina et quedaries?

No, no podria. N'hi ha moltes amb les que em quedaria. No m'atreveixo, n'hi ha moltes que tenen sentit per a mi. Estic content amb les pel·lícules que he fet.

Western va ser la primera en què vaig prendre consciència que estava fent cinema. Aquesta va significar el pas de fer pel·lícules a ser actor de cinema. D'altres, van ser més significatives des del punt de vista mediàtic. Com ara Harry, amb la qual em van donar un Premi Cèsar a Millor Actor Europeu, i que a França va ser una pel·lícula molt reconeguda i molt vista. Encara ara, quan la passen per la televisió, molta gent la mira. També El Laberinto del Fauno va obtenir molt reconeixement a Espanya i als Estats Units. Tot i això, no em puc quedar amb una, és molt difícil.

Mónica Puntí, comunicacio@acpg.cat